

Драму као књижевни род обележава драмска радња, коју одликује непредвидљивост, напетост и сажетост. Драма истиче драматичност живота и то чини преко драмских ситуација у чијем је средишту драмска лица или актери драме, увек у неком неспоразуму, у свађи са околином или сами са собом. Из тих сукоба излазе као поражени, повређени, трагични, смешни. Ликови у драми су увек у непосредној акцији, било да нешто говоре или чине. Свако драмско збивање обележава дијалог, разговор између две или више особа. Из дијалога се открива: њихова карактерна особина, њихова ћуд. Структуру драмске радње одређује низ етапа кроз које она пролази да би се постигло јединство радње и јединство интереса. То су: експозиција, заплет, кулминација, перипетија и расплет. У драми поред дијалога јавља се и реплика то је део текста када само једно лице пита или као учесник у разговору одговара. Реплика која дуже траје назива се монолог. Функција монолога је да искаже оно што осећа у себи. Драмска радња, због дужине трајња на позорници дели се на веће целине- чинове. Чинови се деле на сцене и појаве. Позоришна представа је драмска радња која се изводи на позорници. Лице на позорници које игра неки лик, зове се глумац. Посматрачи извођења радње на позорници чине публику. Публику интересује глума, режија, како је режисер или редитељ поставио радњу. Каква ће режија бити режисера, како чита и преводи драмско дело на језик позоришта. Публику интересује и сценографија, ликовно уређење простора, костимографија, како су глумци обучени. Смисао свега тога је да се доживи пуноћа живота на сцени, да се створи илузија о стварном животу.

1.0 ДРАМА КАО КЊИЖЕВНА И СЦЕНСКА УМЕТНОСТ

Драма је књижевно дело, ствара се да би се приказала на сцени. Зато она припада и књижевној и сценској (позоришној) уметности. По томе је она уметнички сложенији књижевни род од епике и лирике. Она заправо у својој структури има елементе обе. "Епска је заправо радња и њени актери, али се та два глобална чиниоца и епских и драмских дела битно разликују у епским и драмским делима: за разлику од радње какву најчешће имају епска дела, у драми је она увек згуснута, напета, тежи ка свом брзом завршетку, док је епски лик представљен мноштвом приповедачких форми и сажетим описима." Лирско је у драми препознатљиво у деловању ликова под утицајем унутрашњих, субјективних порива и немира. Таква емотивна стања каква карактеришу лирику, овде су у функцији покретања драмског лика на акцију, док је у лирском делу лирски субјект увек пасиван. Снажна тежња драмског лика да оствари своје намере, при чему се сукобљава са другима, чини га да је у сталној акцији, због чега у драми и нема статичних мотива, а уколико их има, иду на штету њене динамичности и задовољности. Драмски лик је динамичан, стално у акцији, и остаје дуго у памћењу гледалаца, читалаца. Епски лик се приказује у различитим ситуацијама, а драмски лик се снажније намеће свести читалаца од епског лика.

Јасно је да такав лик постаје још упечатљивији кад се види на позорници и доживи и визуелно и аудитивно, у простору, у покрету, праћеном и вербалним и невербалним средствима комуницирања.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com